

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Miladou Haplovou, v právní věci žalobce **T. K.**, nar., st. příslušnost Gruzie, t. č. zajištěn, proti žalované **Policii České republiky, Krajské ředitelství policie kraje Vysočina, odbor služby cizinecké policie**, se sídlem Vrchlického 46, 587 24 Jihlava, o zajištění, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 19.12.2012, č. j. KRPJ-134495/ČJ-2012-160022

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žalované se nepřiznává náhrada nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 19.12.2012, č. j. KRPJ-134495/ČJ-2012-160022 žalovaná příslušná podle ust. § 164 odst. 1 písm. v) zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále v textu jen „zákon o pobytu cizinců“) podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 téhož zákona zajistila žalobce za účelem jeho předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství (nařízení Rady/ES/č.343/2003 ze dne 18.2.2003), kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu k posouzení žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země v některém z členských států. Doba zajištění cizince se stanovila na 80 dnů od okamžiku omezení osobní svobody. Žalovaná skutkově rozhodnutí odůvodnila tím, že dne 18.12.2012 cizince společně se dvěma dalšími cizinci kontrolovala hlídka Odboru cizinecké policie Krajského ředitelství policie kraje Vysočina na dálnici ve směru na Brno a při kontrole všichni cizinci předložili doklad formátu A4 opatřený fotografií s uvedením jejich jména, příjmení, data narození, včetně dalších údajů a žalobce navíc plastovou kartu na své jméno,

technický průkaz k vozidlu, zelenou kartu a kupní smlouvu k vozidlu. Téhož dne byl cizinec zajištěn podle 27 odst. 1 písm. d) a odst. 2 zák. č. 273/2008 Sb., o Policii ČR a dne 19.12.2012 bylo zahájeno správní řízení o povinnosti opustit území ČR, neboť cizinec neoprávněně vstoupil a pobýval na území ČR a jako žadatel o mezinárodní ochranu v Litevské republice bude předán podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13.1.2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství – Nařízení Rady (ES) č. 343/2003 ze dne 18.2.2003. Při provedení daktyloskopické zkoušky nebyla podle otisků dvou prstů nalezena shoda na stanici LSS 3000, byla vytvořena daktyloskopická karta č. a nalezena shoda EURODAC s ID LT, s ID NL a s ID NL Provedená lustrace v informačních systémech policie byla negativní. Policie dospěla k závěru, že jsou dány důvody pro zahájení správního řízení ve věci povinnosti opustit území ČR podle § 50a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců. V protokolu vypovídal, že z Gruzie letecky přicestoval do Itálie, posléze pozemní cestou do Francie, následně do Holanska, kde v roce 2011 požádal o azyl, který mu byl udělen na tři měsíce, pak se vrátil do Gruzie a po krátké době odjel přes Ukrajinu, Bělorusko do Litvy, kde požádal o politický azyl. V Litvě získal azyl a bydlel v azylovém domě v nevyhovujících hygienických podmínkách. Tam se seznámil se dvěma osobami pocházejícími z Gruzie, koupil osobní vůz a společně se domluvili na odjezdu z Litvy a jízdě do Rakouska, kde chtěli všichni požádat o azyl. Cestovali přes Polsko a dále přes Prahu směrem na Brno, kde u benzinové stanice natankovali pohonné hmoty, ujeli bez zaplacení, a proto byli zastaveni dálniční policií a posléze cizineckou policií byla ověřovaná jejich totožnost. Do Gruzie se nechce v současné době vrátit. Na území ČR pobýval bez platného víza, ač k tomu není oprávněn a bez cestovního dokladu. Je zřejmé, dle výsledku nalezené shody v systému EURODAC, že cizinec žádal na území členských států EU o azyl a jsou tedy dány důvody pro zahájení řízení za účelem předání podle Nařízení Rady Evropského společenství č. 343/2003 ze dne 18.2.2003. Stanovená doba zajištění odpovídá předpokládané složitosti přípravy předání cizince podle přímo použitelného právního předpisu. Institut zajištění cizince umožňuje policii zasáhnout do ústavně chráněného práva na osobní svobodu, přičemž nikdo nesmí být zbaven svobody jinak, než z důvodu a způsobem, který stanoví zákon. V konkrétním případě tuto problematiku upravuje zákon o pobytu cizinců v hlavě XI. Z gramatického výkladu ust. § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců vyplývá, že policie má povinnost, nikoliv možnost zajistit cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území za účelem předání podle právního předpisu Evropského společenství. S ohledem na zjištěné skutečnosti ve světle uvedeného shora je dostatečně odůvodněno zajištění podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců.

Žalobce v žalobě namítal porušení ust. § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 5 odst. 1 Evropské úmluvy o Lidských právech z roku 1950 a dále čl. 8 odst. 1, 2 Listiny základních práv a svobod. Porušení spatřuje v tom, že v době vydání napadeného rozhodnutí neexistovala spojitost mezi zásahem do jeho osobní svobody a deklarovaným účelem tohoto zásahu, tj. předáním podle přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství, tzv. „Dublinské nařízení“. Při interpretaci § 129 odst. 1 musí být zohledněn obecný požadavek, aby každé zbavení osobní svobody bylo těsně spjato s účelem, pro které bylo nařízené, z čehož vyplývá dílčí požadavek, aby zajištění cizince za účelem vyhoštění nebo předání trvalo pouze v případě, že existuje reálný předpoklad, že cizinec může být do příslušné země v době trvání zajištění vyhoštěn nebo předán. Účel zajištění, v této věci za účelem předání podle Dublinského nařízení nemůže být odůvodněn pouze tím, že dle záznamu v systému EURODAC je zřejmé, že žalobce před příchodem do ČR požádal o azyl

v jiném členském státě EU. Základní podmínkou pro předání je, že členský stát, ve kterém se cizinec nachází, jiný členský stát o převzetí cizince požádá. Musí být tedy zahájeno řízení o předání cizince, v jehož průběhu se postupuje podle čl. 20 Dublinského nařízení. Podmínka zajištění cizince za účelem jeho předání nemůže být považována za splněnou do doby, dokud není o předání cizince zahájeno správní řízení. Navíc může dojít k tomu, že i ČR by mohla být oprávněná k posouzení žádosti o azyl. Žalobce si není vědom toho, že by vůči němu bylo zahájeno správní řízení o předání na základě Dublinského nařízení. Žádný takový úkon, který by odpovídal zahájení řízení vůči žalobci učiněn nebyl. Zajištění žalobce není těsně spjata s účelem, pro který bylo nařízeno, neboť v době vydání napadeného rozhodnutí neexistoval předpoklad, že bude ČR o předání cizince usilovat, žádné řízení nebylo v době vydání rozhodnutí zahájeno zákonem předepsaným způsobem. Proto je napadené rozhodnutí nezákonné a svévolné. I v případě zahájení řízení o předání nelze automaticky konstatovat, že jsou splněny podmínky § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Musí existovat reálný předpoklad, že cizinec může být do příslušné země v době trvání zajištění skutečně vyhoštěn nebo předán. O tom by si měl žalovaný správní orgán učinit úsudek. K tomu nepostačuje skutečnost, že cizinec požádal o azyl v jiném členském státě, zajišťující orgán si musí učinit úsudek o tom, zda ČR nemůže být k posouzení žádosti o azyl příslušná podle některých kritérií uvedených v čl. 5 odst. 1 Dublinského nařízení a konečně předání do jiného členského státu může být neuskutečnitelné proto, že takovéto předání by bylo v rozporu s Evropskou úmluvou. Všechny okolnosti musí být před vydáním rozhodnutí o zajištění za účelem předání podle Dublinského nařízení zkoumány. Žalobce navrhl, aby z důvodu shora bylo napadené rozhodnutí zrušeno.

Žalovaná ve svém vyjádření uvedla pokud se týká skutkových okolností jako v odůvodnění napadeného rozhodnutí a dodala, že s žalobcem bylo dne 19.12.2012 zahájeno správní řízení o povinnosti opustit území republiky, neboť neoprávněně vstoupil a pobýval na území České republiky a jako žadatel o mezinárodní ochranu v Litevské republice bude předán podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie, přede dnem 13.1.2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství – Nařízení Rady (ES) č. 343/2003 ze dne 18.2.2003. Stejnopis oznámení o zahájení správního řízení žalobce osobně převzal a podepsal dne 19.12.2012. Vzhledem k tomu, že se jedná o účelové nelegální překročení vnější hranice EU, absence cestovního dokladu, nedostatek finančních prostředků k zajištění obživy, ubytování nebo případného vycestování zpět do Litevské republiky, bylo rozhodnuto o žalobcově zajištění. Navíc s ohledem na to, že prohlásil, že se do Litevské republiky nechce vrátit, je důvodné podezření, že bude ve svém úmyslu nelegálního pobytu v EU pokračovat. Žalovaná vycházela při posuzování věci z protokolu o výsledku účastníka řízení, z výsledků daktyloskopování žalobce i skutečností uvedených v protokolu, z faktu, že žalobce nemá u sebe řádný platný cestovní doklad a platné vízum, čímž porušil právní předpis ČR – zákon o pobytu cizinců v ust. § 103 písm. r) tohoto zákona. Žalobce neměl ani hotovost k uhrazení nákladů řízení ve výši 1.000,-Kč. Doba zajištění byla stanovena na 80 dnů s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu rozhodnutí a o opuštění území ČR a ke skutečnosti, že žalobce nedisponuje žádným platným cestovním dokladem. V průběhu zajištění bylo dne 4.1. 2013 doručeno sdělení o zahájení řízení podle Nařízení Rady (ES) č. 343/2003 Ministerstvem vnitra ČR, Odborem azylové a migrační politiky, oddělení Dublinského střediska v Praze a o tom, že dne 3.1.2013 byla podána žádost o přijetí žalobce zpět do Litevské republiky a do Nizozemského království. Žalovaná institut zajištění cizince, realizovaný v ZZC nepovažuje za opatření sankční povahy, ale má napomoci k tomu, aby bylo možné orgány státní moci realizovat správní vyhoštění

cizince v případech, kdy není možné ke splnění jeho účelu použít mírnějšího opatření. ZZC je zařízení ubytovacího charakteru pro cizince, kteří by v důsledku nedostatku finančních prostředků, neznalosti jazyka, či prostředí byli nuceni žít v nelidských podmínkách s rizikem páchání nelegální či trestné činnosti. Žalovaná učinila všechny úkony ke zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jednala v souladu se zákona a ostatními právními předpisy. Vycházela ze skutečně zjištěného stavu věci a při posuzování shledala rozpor se zájmy společnosti na dodržování podmínek stanovených pro pobyt cizince na území ČR i území EU. Jednání žalobce nezaručuje, že vycestuje samostatně a dobrovolně do domovského státu či Litevské republiky, případně Nizozemského království, kde dobrovolně požádal o azyl. Tyto kroky jsou znesnadněny tím, že nevlastní žádný cestovní doklad opravňující ho k vycestování a dostatek finančních prostředků, když pro dosažení svého cíle se nezdráhal páchat protiprávní jednání na území ČR (nezaplacené načerpané pohonné hmoty na čerpací stanici). Žalovaná navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ze správního spisu soud zjistil, že dne 19.12.2012 pod č.j. KRP-134495/ČJ-2012-160022 bylo žalobci oznámeno zahájení správního řízení podle ust. § 46 odst. 1 správního řádu ve věci rozhodnutí o povinnosti opustit území podle ust. § 50a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců, které žalobce téhož dne převzal a převzetí oznámení stvrdil podpisem. Dne 19.12.2012 žalovaná rozhodnutím uložila žalobci povinnost opustit území podle § 50a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců a podle § 50a odst. 4 téhož zákona stanovila dobu k opuštění území nejpozději do 30-ti dnů, přičemž doba k opuštění území začíná běžet ode dne ukončení zajištění. Dne 20.12.2012 žalovaná zaslala informace Ministerstvu vnitra ČR, OAMP, oddělení Dublinského střediska týkající se zajištěného žalobce včetně protokolu o jeho vyjádření podle § 18 odst. 1 správního řádu, výsledků daktyloskopování v systému EURODAC, skeny průkazu cizince, potvrzení o registraci cizinců, technického průkazu a smlouvy o koupi vozidla a zároveň sdělila tomuto orgánu zahájení správního řízení ve věci povinnosti opustit území podle § 50a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Dne 4.1.2013 Ministerstvo vnitra ČR, OAMP, oddělení Dublinského střediska sdělilo žalované, že v daném případě bylo zahájeno řízení podle Nařízení Rady ES č. 343/2003 a dne 3.1.2013 byla podána žádost o přijetí žalobce zpět do Litevské republiky a do Nizozemského království.

Žalobní námitka žalobce spočívá v tom, že nedošlo k naplnění podmínek ust. § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, protože neexistovala spojitost mezi zásahem do osobní svobody žalobce a předáním podle přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství, k němuž může dojít v případě, že existuje reálný předpoklad, že cizinec může být do příslušné země v době trvání zajištění vyhoštěn nebo předán. Účel zajištění nemůže být odůvodněn pouze tím, že ze systému EURODAC vyplývá, že žalobce před příchodem do ČR požádal o azyl v jiném členském státu, když základní podmínkou je, že se jiný členský stát o převzetí požádá. Musí být zahájeno řízení o předání cizince, v jehož průběhu se postupuje podle čl. 20 Dublinského nařízení, na základě něhož může dojít i k tomu, že i ČR by mohla být oprávněna k posouzení žádosti o azyl. O tomto všem si žalovaná měla učinit úsudek před vydáním napadeného rozhodnutí.

Jak vyplývá ze shora uvedených skutkových okolností dne 18.12.2012 byl žalobce poté, co se snažil ujet z prostoru čerpací stanice na dálnici D 1 ve směru na Brno, aniž by zaplatil za načerpané pohonné hmoty, stavěn hlídkou dálničního oddělení Velký Beranov, a poněvadž nebylo možno provést jeho řádnou identifikaci, neboť je cizinec, byla povolána hlídka odboru cizinecké policie kraje Vysočina a za účelem řádného zjištění totožnosti byl

předveden podle ust. § 63 odst. 3 zák. č. 273/2008 na OCP kraje Vysočina. Téhož dne v 8:45 hod. byl podle ust. § 27 odst. 1 písm. d) a odst. 2 zák. č. 273/2008 Sb., o Policii ČR žalobce zajištěn a zajištění osoby bylo ukončeno dne 19.12.2012 v 10:40 hod. Podle ust. § 27 odst. 3 zákona o Policii ČR zajištění podle odst. 1 může trvat nejdéle 24 hodin, zajištění podle odst. 2 nejdéle 48 hodin od okamžiku omezení osobní svobody a celková doba zajištění nesmí být delší než 48 hodin od okamžiku omezení osobní svobody. V uvedené lhůtě žalovaná dne 19.12.2012 oznámila cizinci zahájení správního řízení a téhož dne rozhodla podle § 50a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců o povinnosti cizince opustit území, převzetí obou úkonů žalobce stvrdil svým podpisem.

Podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie před dnem 13.1.2009, nebo přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství. Podle odst. 3, nelze-li předání cizince nebo dokončení jeho průvozu uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, resp. 72 hodin v případě leteckou cestou, policie v řízení o zajištění cizince vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. Jak vyplývá ze správního spisu z důvodu, že žalobce neměl u sebe řádný cestovní doklad ani vízum, žalovaná provedla jeho daktyloskopování a v systému EURODAC zjistila shodu s ID LT 11120650786, s ID NL 1275769837 a s ID NL 12757698137-1 a z protokolu o výsledku účastníka řízení zjistila, že žalobce v minulosti žádal o azyl v Holandsku, naposledy pak o azyl v Litevské republice. Mimo úkonů v souvislosti se zajištěním cizince podle zákona o Policii ČR, žalovaná dne 19.12.2012 rozhodla o povinnosti cizince opustit území podle § 50a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Pokud se týká žalobcem dovozované a namítané podmínky o reálnosti předání žalobce do příslušné země, o tomto si žalovaná učinila úsudek na základě identifikace žalobce i jeho tvrzení v protokolu o výsledku. Podle soudu je nereálné, aby v zákonné délce trvání zajištění cizince podle zákona o Policii ČR, tj. 24 hodin event. 48 hodin mohlo být zahájeno správní řízení podle Dublinského nařízení, zejména za situace, kdy toto řízení zahajuje jiný správní orgán, než správní orgán rozhodující o zajištění cizince podle zákona o pobytu cizinců. Ve lhůtě zákonného zajištění podle zákona o Policii ČR je rovněž nereálné, aby správní orgán resp. jiný správní orgán zkoumal, zda i Česká republika by mohla být oprávněna k posouzení žádosti o azyl a ani to nelze po tomto správním orgánu spravedlivě požadovat. V projednávané věci podle soudu žalovaná při rozhodování o zajištění žalobce podle § 129 zákona o pobytu cizinců učinila všechny reálně možné úkony směřující k zajištění žalobce za účelem jeho předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství. Poté dne 20.12.2012 dala podnět příslušnému správnímu orgánu MV ČR OAMP oddělení Dublinského střediska k zahájení řízení podle nařízení Rady ES č. 343/2003 a v rámci zahájeného řízení byla dne 3.1.2013 podána žádost o přijetí zpět do Litevské republiky a Nizozemského království. Z uvedeného je zřejmé, že ani z aktu o zahájení řízení podle Nařízení Rady ES č. 343/2003 si nelze učinit úsudek, zda bude předání reálně možné, neboť v něm má být teprve řešeno přijetí či nepřijetí zpět do některého z těchto dvou států. Podle soudu je tudíž pro naplnění ust. § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců v projednávané věci rozhodující, že v řízení o zajištění bylo zjištěno v systému EURODAC a z výpovědi žalobce, že byl či je žadatelem o azyl v Litevské republice a Nizozemském království. Podle soudu tímto došlo k naplnění žalobcem namítaného reálného předpokladu, že žalobce může být do jedné z těchto zemí v době trvání zajištění předán. Pokud by měly být při zajištění podle § 129 zákona o pobytu cizinců splněny všechny žalobcem tvrzené podmínky, pak by

pokračování

32 A 5/2013

stěžít mohlo někdy dojít k zajištění cizince podle tohoto zákonného ustanovení z důvodu předání podle Dublinského nařízení.

Na základě posouzení všech skutečností vyplývajících z podání účastníků a ze správního spisu, na základě zákonných ustanovení shora uvedených a úvaze soudu, dospěl soud k závěru, že žalobce byl zajištěn podle § 129 zákona o pobytu cizinců po právu, jeho tvrzenou nezákonnost napadeného rozhodnutí shledává soud nedůvodnou a žalobu ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítá.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1, 2 s.ř.s., když úspěšné žalované nevznikly náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 23. ledna 2013

JUDr. Milada Haplová, v.r.
samosoudkyně